

Musím se přiznat, že čím dál častěji trhnu hrůzou,
Co kdyby skončilo tohle můj rande s múzou?
Vždycky jsem si myslel, že bych bez hudby nedokázal žít.
Dneska už ale vím, že by to holt muselo nák jít.
Možná je vážně na čase dostat rozum a být na tomhle světě konečně
ně co k čemu,
Zasadit strom, ne ganju, postavit dům a ne si hlavu.
No a v ten moment se vždycky oklepu a zasměju se tomu,
Mávnou rukou a pošlu zas dál brko.
Každýmu náleží po právu minimálně po pávu
A budu to zas sypat jako z rukávu.
Tak jako už nejednou, pokračuju dál svojí cestou.
I když tu žijem všichni v jednom lejně,
Tak stejně není nutný hejbat se v hejně.
Teda zřejmě.. tak múzo zašeptej mě:
„Prosím už nezoufej, všechno bude oukej,
Tady je moje ruka, ty mi svou dej
A ukážeme všem spolu nos dlouhej.“

Múzo.. při troše štěstí věci vypadaj lepší.
Hlava v dlaních, nohy v pěsti, to nic nevyřeší.
Stejně není co, a to fakt.
Bejt je fajn, tak buď rád.
A i když se to tak nemusí leckdy zdát,
Vesmír tě sem nepřitáh' aby tě mohl srát.
Častokrát, když mě venku děšť přepad,
Přísahal bych, že každá kapka padala jen na mou hlavu.
Cejtíl jsem se tím víc sám, v čím větším jsem stál davu.
A když vypadl ven a byl opravdu sám,
Akorát víc hlasů plnilo mou hlavu.
Nevyhnou se dluhům ani jinejm neduhům tohohle druhu,
Když holt nečumím na cestu, tak chodím v kruhu.
Tak dlouho je už všechno kolem rap, že už nepoznám skutečnej svět
A když ho potkám venku ze svý ulity, tak hned mažu zase zpět.
A proto tehdy a teď jsem happy, že jsme se zapletli
V jeden okamžik se naše oči střetli a jako by si řekli:
„Prosím už nezoufej, všechno bude oukej,
Tady je moje ruka, ty mi svou dej
A ukážeme všem spolu nos dlouhej.“